

den realrenteafgiftspligtige. Der ligger altså ikke en selvstændig begrænsning i udtrykket i forhold til koncerndefinitionen).

I modsætning til, hvad der er tilfældet i lovforslaget, er associerede selskaber, hvor aktiebesiddelsen kan være ned til omkring 20 pct., ikke længere omfattet.

Dette skyldes for det første, at hensigten med forslaget ikke er at ramme institutionelle investorers investeringer i noterede selskaber. Disse selskaber vil typisk ikke være egnede til afgiftsspekulation, og den afgiftspligtige vil med sin mindre ejerandel ikke kunne styre selskabets dispositioner.

At de associerede selskaber ikke længere er omfattet skyldes for det andet, at der i stedet fastsættes en regel, hvorefter flere selskaber, der udøver virksomhed på grundlag af en fælles aftale, i denne relation betragtes som ét selskab. Dette forhindrer, at flere afgiftspligtige slår sig sammen om afgiftsspekulation via et obligationsbaseret aktieselskab.

Visse særlige tilfælde undtages helt. (Ændringsforslagets § 3 f, stk. 5).

Det er for det første de tilfælde, hvor det selskab, som den realrenteafgiftspligtige ejer aktier i, selv er realrenteafgiftspligtigt. Som eksempel kan nævnes en pensionskasse, der ejer et livsforsikringsselskab.

Det er endvidere nogle meget specielle tilfælde, der kan opstå, hvis f.eks. et realrenteafgiftspligtigt selskab ejer en mindre betydelig post aktier i et selskab, typisk en bank, der senere bliver hovedaktionær i det realrenteafgiftspligtige selskab. I et sådant tilfælde bliver banken og den realrenteafgiftspligtige koncernforbundne, men det synes alligevel mindre rimeligt at lade den realrenteafgiftspligtiges mindre aktiebesiddelse i hovedaktionæren blive omfattet af ordningen.

Endelig er statsgaranterede udviklingsselskaber undtaget. De vil ofte i en opstartfase have et betydeligt behov for en obligationsreserve.

2. Afkastet.

I det enkelte datterselskab opgøres et afkast, der består af obligationsrenter, kursværdiændringer m.v. og andet realrenteafgiftspligtigt afkast. Opgørelsen sker efter realrenteafgiftslovens regler. Obligationsrenteudgifter o.l. kan fratrækkes efter de sædvanlige regler, der gæl-

der i realrenteafgiftsloven. Overskud eller underskud på fast ejendom medtages ikke. Det skyldes, at det ikke er hensigten at ramme lejeindtægter fra byggeri med tillægsafgiften. Det gælder også, selv om byggeriet måtte være realrenteafgiftspligtigt, hvis det havde fundet sted i det realrenteafgiftspligtige moderselskab.

Det positive afkast i det enkelte datterselskab afgiftsbelægges med tillægsafgiften hos det realrenteafgiftspligtige moderselskab, men inden det sker, foretages der et bundfradrag.

3. Bundfradraget.

Hovedregelen er, at der i det enkelte selskab gives et fradrag, der beregnes som renten af et formuebeløb på 10 pct. af værdien af datterselskabets faste ejendomme. Som rente bruges den rente, der anvendes ved beregning af realrenteafgiftssatsen, jf. § 3 f, stk. 11.

For selskaber, der driver erhvervsvirksomhed som administrationselskab eller edb-selskab, foreslås et formuebeløb på halvdelen af årsomsætningen.

4. Særregler om afkast og bundfradrag i datterselskaber, der driver skadesforsikringsvirksomhed m.v.

Det forekommer, at realrenteafgiftspligtige har indkomstskattepligtige datterselskaber, der driver skadesforsikring, bankvirksomhed eller livsforsikring (udenlandske selskaber).

For disse selskaber foreslås særlige regler om afkastet og nedsættelsen af afkastet. Det er hensigten at ramme overkapitalisering ved obligationer. Særreglerne er udtryk for, at forsvarlig erhvervs-mæssig drift på de anførte områder kræver tilstedeværelsen af en betydelig egenkapital. For skadesforsikringsselskabers vedkommende foreligger der således statistisk materiale, der viser, at egenkapitalen er faldet fra 10 gange det lovpligtige solvenskrav i 1988 til syv gange det lovpligtige solvenskrav - mindstekravet til egenkapitalen.

Det er endvidere fundet hensigtsmæssigt at bevare principperne for, hvornår der er overdækning, fra brancheaftalen mellem livsforsikringsselskaberne.

Det betyder, at man beregner et stipuleret obligationsafkast, således at man undgår at skulle foretage en specificeret opgørelse. Afkastet beregnes som nyplaceringsrenten gange